

ELS NEONS DE SODOMA

ELS NEONS DE SODOMA

Xavier Aliaga

Aquesta obra va obtenir el premi Andròmina de narrativa
dins la XXXVII edició dels Premis Octubre, l'any 2008.
Formaven el jurat: Sebastià Alzamora, Francesc Calafat,
Melcior Comes, Imma Monzó i Francesc Sellés.

© 2009, Xavier Aliaga

© 2009, Tres i Quatre, S.L.
Sant Ferran, 12
46001 València
tresiquatre@tresiquatre.com
www.tresiquatre.com

Disseny i coberta: Enric Satué

Primera edició: maig, 2009
ISBN: 978-84-7502-827-9
Dipòsit legal: V-1082-2009
Impressió: Guada Impressors S. L.

*Per a Dídac, nouvingut a la bogeria i les llums.
I per a sa mare*

A manera de pròleg

Allò no devia estar bé. Les putes i la droga eren una cosa. Però els assumptes de Déu no juguen en aquesta lliga. William Sánchez s'encongia com una esponja en una premsa i pensava que aquell era l'encàrrec més inquietant de sa vida. Se sentia desorientat com un cadell desvinculat de la seguretat de les mamelles de la mare. Mentre ajudava a baixar la imatge d'un sant amb ca i garrot, notava com una suor poruga li brollava a doll per tots els pors i esdevenia una pel·lícula viscosa, incòmoda de collons. Sánchez tancava els ulls per por de trobar-se amb les mirades inerts de les representacions rescatades de la foscor pels plafons de ciris. Però no va poder evitar albirar de gairó, dalt de tot, un Crist il·luminat per les llanternes furtives, com un fantasma de cel·luloi-de expressionista, que William Sánchez trobava que els mirava amb reprova-ció. I a ell especialment. Li començaren a tremolar les orelles, una reacció física a l'excés de tensió heretada de la seua àvia materna i que no experimentava des de feia anys. Potser més de deu. El primer maleït dia que disparava contra una persona. Fou a sa casa, a milers de quilò-metres, a l'illa de Santo Domingo. Algú que devia diners a la persona menys indicada. A aquell infeliç el tragueren de la cua del cinema amb el canó d'un 45 fent-li forat a la boca i el traslladaren a un carreró fosc. I d'allà, per evitar testimonis, a una perduda església de barri oberta però deixada de la mà de Déu. Li va tocar a ell. L'assassí novell. La pro-

va de foc i la mostra que allò era seriós. Poca broma. Res de baralles a ganivetades i de repartir dosis de *crack* entre les deixalles humanes de la misèria. Aquell dia se li havia encomanat un treball de veritat. Apuntà al cap. Les mans li tremolaven i notava com s'agitaven les orelles. Dubtava. Com havia de fer allò en una església? Com podia assassinar amb el Senyor com a testimoni? Començà a sofrir tant com el futur difunt. Finalment va decidir que havia de disparar, que ja no hi havia camí enrere per recórrer. Però la manca de pols i assossec féu trontollar l'arma nerviosament i el projectil que havia d'allotjar-se en la massa encefàlica de la víctima va acabar dipositant-se en tot l'aparell genital, entre el testicle dret i les arrels sangonoses del fal·lus. Una destrossa matussera. I una putada per a aquell infeliç a qui li estaven ajornant de forma dolorosa i humiliant la defunció. La víctima sagnava a pressió i es rebolcava a causa del dolor i la proximitat de la mort, però els companys de William Sánchez, aliens al patiment, celebraven sorollosament l'errada amb rialles histèriques mentre els assenyalaven amb befa a ell i al moribund. Un instant etern. Fins que el cap de la banda, en una pausa de la rabiosa celebració, va tenir un moment de lúcida misericòrdia. Li va arrancar a Sánchez el revòlver de les mans i va acabar la feina amb un tret al cap de precisió mil·limètrica. Després va netejar les seues empremtes de l'arma, acuradament, sense pressa, i va fer el gest de tornar-la a la mà del novici. Però el debutant s'havia desmaià i havia caigut redó damunt la víctima, amb la cara apegada a la font de sang dels engonals.

William Sánchez, catòlic practicant i creient per la gràcia de sa mare, sabia que no era casual recordar allò en aquell moment precís, entre els murs sacralitzats d'una església. De fet, sentia que tots els seus morts li muntaven a l'esquena, amb un pes insuportable, i que, en qualsevol moment, el pis del temple s'obriria, l'engoliria i l'arrossegaria fins al mateix infern...

Amb la imatge ja a terra, tapada per un llençol i preparada per a ser traslladada, la quadrilla, formada per mitja dotzena de delinqüents d'un ram aliè completament al robatori d'imatges, encara havia de procedir a substituir el sant per la misteriosa figura que havien portat en el camió i que quasi ningú d'ells no havia vist encara. Una volta col·locada la nova imatge, retiraren la tela grisa de tendal que l'ocultava. La descoberta es va celebrar amb rialles necessàriament ofegades. Però William Sánchez, a diferència dels seus companys, sentí una angúnia pregonia i asfixiant. Déu els castigaria a tots per allò. Les cames tornaren a activar-se-li i les orelles li bategaven amb tanta força que feien ballar una vistosa i curiosa arracada d'or blanc amb un Crist a la creu. Un Crist ventrut, lluent i gras com una escultura de Botero que el delinqüent havia trobat en una bossa furtada a una turista baixa i rodona com un baló de platja. Un Crist *ad hoc*. El dominicà va veure girar entorn d'ell els murs del temple, començà a suar fred i, en dos segons, caigué desmaiàt, a pes mort, amb tanta força que es va seccionar l'orella contra un dels esmolats cantons de marbre. L'apèndix va quedar dipositat sobre un centre de flors i ciris, a tall de relíquia delictiva, mentre que l'arracada havia seguit el camí de redolar i ocultar-se sota la bancada més propera a l'altar, com si hagués cobrat vida i volgués allunyar-se. El cap de l'operació, un cubà negre com un tió i amb el caràcter més podrit que una taronja abandonada al bancal, començà a vomitar ordres davant l'evidència que allò podia complicar-se. Calia recollir el paquetot, agafar l'apèndix, netejar la sang i fugir d'allà a tota virolla. Si era possible, sense trencar res més i sense fer més soroll. El cubà començà a enraonar per a si mateix que havien cobrat poca pasta per aquella feina.

Els matins del pare Andreu

El pare Andreu solia dedicar el primer record del dia al Senyor per permetre-li prorrogar una jornada més la seua existència entre els vius. Donava gràcies per raons de fe, perquè sí, per si de cas no, per habitud, perquè si no de què i, també, perquè ja no li quedaven tantes desperdades per celebrar. Aquell xafogós matí de diumenge, però, en la frontera en què el mes de juliol té vocació d'agost, una remor allà dins, a les entranyes, va interferir amb les temptatives de comunicació amb la divinitat. Un malestar gasós. Cosa d'aquell vi negre de pare desconegut. O de les *creilles infern*, recepta genuïna de Ca Xulló perpetrada amb dosis industrials de pebre picant i un allioli ortodox, sense ou, producte de la perícia i dels braços fornits de l'ama del local. Podia haver estat això, o el primer combinat de rom amb refresc de cola en dues dècades. Tot plegat, més aviat. El pare Andreu va pensar que no hauria d'haver acceptat la invitació de la comissió de festes a participar en un d'aquells desordenats sopars de dissabte a la nit compartit amb una vintena de postadolescents amb l'estómac de ferro i el cervell de silicona seca. Tampoc no podia negar-s'hi: per primera vegada, la comissió havia tingut la deferència de convidar el titular de la parròquia a una de les darreres reunions preparatòries de les festes patronals de Sant Roc. «Ara ja està», repensà, mentre cercava alguna cosa amb què combatre la generació de gasos i l'atordiment. Mitja hora per a la missa de vuit. Eixí del centre parro-

quial, un casalot adherit a l'església que feia el paper de residència i lloc d'encontre, i es dirigí a la molt propera porta del temple. Allí, com sempre, i sempre era quasi una vida sencera, des que havia estat destinat feia tres dècades a la parròquia de Vila-roget, l'esperava Juliet, el sagristà, per obrir el temple i preparar el ritual que consumirien un poc més tard una dotzena de beates devotes i matineres i dos o tres néts de poca edat incorporats a la causa sota la promesa de recompensa econòmica o en espècie en forma de llepolies. Mentre Juliet acudia directament a l'altar major, el rector va enfilel el camí de la sagristia marejat i doblat pel dolor en un angle de setanta graus.

-Pare! Pare!... Vinga, vinga!...

-Què vols, Juliet? T'esperes que em pose l'hàbit o t'estimes més vore'm desfilar per tot el temple en calçotets...

-El sant! El sant! El sant!

Aquella exclamació per triplicat, estranya en un individu hieràtic i inalterable, el va alertar sobre la possibilitat que Juliet estigués assistint a algun fet extraordinari. El clergue va eixir amb tota la urgència que li permetien l'edat i el seu estat amb l'esperança que, per fi, després de tota una vida dedicada a Déu sense obtenir-ne a canvi senyals tangibles, el totpoderós li havia regalat un miracle, un senyal amb què alimentar la seua fe precària i proveir de serena pau interior els darrers anys d'existència.

-El sant no està, no està, no està... Està això, està això, està això...

En arribar a l'altura de Juliet, el pare Andreu sentí com la sang li baixà a reacció als turmells i experimentà dificultats serioses per a mantenir la seua feixuga i envellida anatomia en posició perpendicular al sòl consagrat del temple. Es va asseure a terra, amb compte, per contemplar allò que es perfilava en la penombra de l'església i que substituïa l'estimada i tradicional imatge de Sant Roc acompanyat del seu gos inseparable.

-Quina cabronada. Quina cabronada. Quina cabronada... -va diagnosticar Juliet fent nerviosos moviments d'esquerra a dreta i tornada.

-Quina cabronada, sí... -va ratificar el pare, incapaç de moure's.